

OGLE. TĀ VIŅU DĒVĒ DRAUGI.
NEVIS TĀPĒC, KA GRUZD VAI VĀJI
KVĒLO, BET TĀPĒC, KA UZVĀRDS
TĀDS. ARĪ TĀDĒĻ, KA AIZRAUTĪGI
UZŠVIRKST LIESMĀS. **JĀNIS OGLE**
ATĻAUJAS NEIETILPT PAREIZĪBAS
RĀMJOS, DZĪVO AR BRĪVĪBAS UN
PIEDZĪVOJUMA GARŠU. PAR SPĪTI
TAM, KA KOPŠ BĒRNĪBAS DAŽĀDAS
KAITES UN DIAGNOZES CENTUŠĀS
VIŅU NOGĀZT NO KĀJĀM.
PĀRBAUDĪJUMI NEBEIDZAS.
ŠĀ GADA FEBRUĀRĪ JĀNIS UZZINĀJA,
KA IR HIV POZITĪVS.

GUNTA TABORE

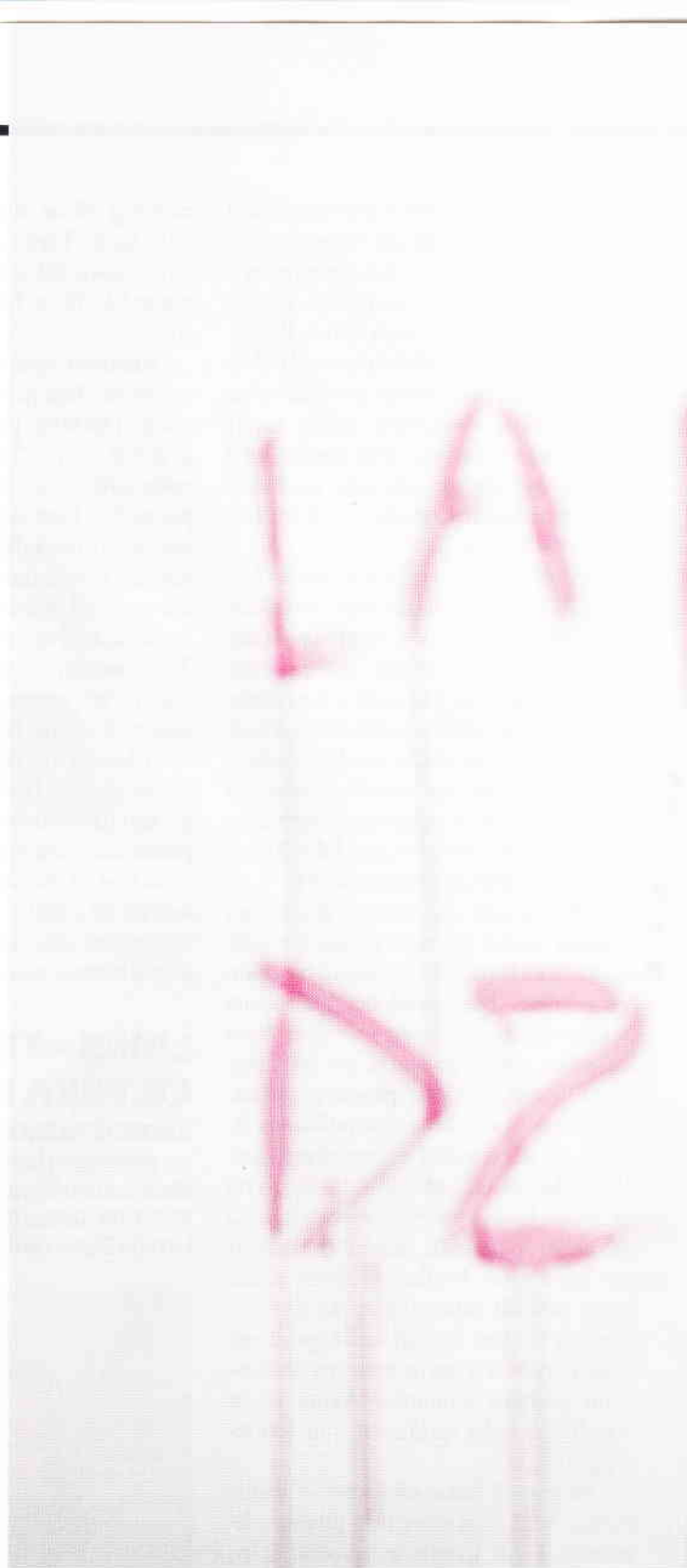
Degt, nevis gruzdēt

Pirmo reizi ieraugot Ogli, pārņem mulsums un žēlums. Sak, šim puisim gan nav paveicies. Taču pat pēc īsas iepazīšanās aplamie priekšstati sairst putekļos. Savulaik kopā strādājām, varēja vien apbrīnot, kā viņš uztver dzīvi, kā metas iekšā notikumos, cik atklāti un tieši ir gatavs vēstīt par sevi un pasauli. Pēdējā laikā Ogles aktivitātēm iznāca sekot vien attālināti, sociālajā tīklā *Facebook* palasot asprātīgi atainotos piedzīvojumus dažādās slimnīcās.

Piepeši parādījās paziņojums – atkailināts, skarbs, sociāli aktīvs vēstījums. To izprovocēja Saeimas *Saskaņas* frakcijas

deputātes Jūlijas Stepaņenko neglītā piezīme par iecietības tēmai veltītajiem plakātiem. Tajos par savām problēmām vēstīja cilvēks ratiņkrēslā, klaidonis, homoseksuāls puisis un maza meitene, kuras mammai ir HIV. Deputāte norādīja, ka šiem *ķēzījumiem* jāpazūd no Rīgas ielām.

“Es nevarēju klusēt,” par tābrīža izjūtām saka Jānis Ogle. Lūk, daļa no viņa paziņojuma: “Esmu ieguvis augstāko izglītību. Godprātīgi maksājis nodokļus. Esmu šis valsts patriots. Un nav svarīgi, ka man ir diagnoze HIV, par ko pat nenojautu. Latvijā slimnieki ar šo diagnozi ir spiesti slēpties un samierināties

SIMBOLS

SARKANĀ LENTĪTE SIMBOLIZĒ SAPRATNI, LĪDZCIETĪBU UN MORĀLU ATBALSTU TIEM, KURI CIEŠ NO HIV/AIDS. SARKANĀ KRĀSA TIKA IZVĒLĒTA, LAI SIMBOLIZĒTU ASINIS UN BĪSTAMĪBU. LENTĪTES GALI VĒRSTI UZ LEJU – TAS ATAINO DZĪVES AIZPLŪŠANU.

ar zemākajām sociālajām garantijām Eiropā. (..) Es neesmu narkomāns, pediņš, mauka vai *ķēzījums*, kam jāpazūd no Rīgas ielām. Piedodiet, bet HIV nav nekāda sakara ar jēdzienu *tikumība*. Tā ir reāla medicīniska diagnoze, un Latvijā ir vairāki tūkstoši HIV pacientu.”

Vēstuli, kas aicina aizstāvēt HIV pacientu tiesības, Jānis Ogle nosūtīja Saeimai un valsts vadītājiem. Atbildes saņemtas, tiesa, visai formālas.

Šajās dienās puisis gatavojas doties ceļā uz Amsterdamu. Beidzot viņam radusies iespēja intervēt Madonnu. Tas nekas, ▶

► ka atvēlētas tikai 15 minūtes. Dziedātāja ir Jāņa elks un gaisma tuneļa galā. Gan mūzikas, gan neordinārās personības dēļ. "Man patīk, ka viņa visu sasniegusi saviem spēkiem, mērķtiecīgi. Fascinē viņas brīvība un māka caur brutāliem jociņiem paust dziļu jēgu." Ogle pat savu kaķi nosaucis par Madonnu! Smejas – nez kā rīkosies, ja reiz viņam būs meita, jo arī viņu taču gribēsies saukt dziedātājas vārdā.

Madonnas koncertā Jānis pirmoreiz nokļuvis pirms desmit gadiem, kad Latvijā tika rīkots līdzinieku konkurss. Vispirms telefoniski vajadzējis nodziedāt dziesmas fragmentu.

"Dabūju simpātiju balvu. Man tolaik bija gari, melni *metālista* mati, tos nogrieza *ezīti* un nokrāsoja blondus. Nieks, ka nākamajā dienā bija brāļa kāzas. Nakti atpakaļceļā uz mājām draugs man krāsoja matus, lai kaut nedaudz izskatītos pēc vīrieša frizūras."

Par godu intervijai Ogle sagādājis sarkanas ādas bikses. Ironizē, ka šis materiāls apgērbā ir lielisks, jo no tā viegli noslaucīt dubļus. Tomēr stils Jānim allaž bijis īpašs, un, izrādās, viņš savulaik skolojies modeļu aģentūrā *Natalie*. Ieinteresējis, ko tur māca. Bijis vienalga, ka viņam ne tuvu nav fotomodeļa izskata. Modeļu skolā apguvis, kā pats to dēvē, dzīves *pofigismu*. Vari drašēt apkārt kaut vai čībās, bet svarīgi sevi pasniegt tā, it kā tipinātu zelta sandalēs.

Ja aplūko tavas fotogrāfijas, šķiet, ka ej pa dzīvi smejoj. Vienmēr tā bijis?

Jā, eju kā tanks. Lai gan kopš agras bērnības mana veselība ir tik nelāga, ka vajadzētu rāmi sēdēt mājās vai vislabāk dusēt mīkstā divānā. Nedrīkstēju sportot, ātri kustēties, uzņemties fizisku slodzi. Bet es nekad tā neesmu dzīvojis! Gāju visur, kur drīkst un kur nedrīkst. Nebiju no tiem, kurš, rociņas salicis, gaida nāvīti.

Man ļoti patika ķīmiski eksperimenti – sajaukt visu kopā, lai sprāgst. Reiz ar brāli gatavojām spridzekli no sērskābes galviņām. Viņš jau gudrs, deva sērskābi man, lai nokožu. Grauzu sēru, kamēr visas septiņas kastītes tukšas. Ļoti gribējās to sprādzienu.

Piedzīmu priekšlaicīgi ar dažādām sirds problēmām un pārmaiņām veselībā. Mamma strādāja botāniskā dārza augu karentīnas nodaļā, tur izmantoja spēcīgas ķīmikālijas, neviens viņu nebrīdināja, ka tas var iespaidot.

Septiņpadsmit gadu vecumā man veica sirds operāciju. Aizbraucu uz ikgadējo pārbaudi, te piepeši kardiologs Aris Lācis piedāvāja operēt, izveidošot jaunu starpsienu starp sirds kamberiem. Tas notikšot pēc trim dienām. Zināju, ka būs smagi, tomēr piekritu. Operācijas laikā ārsti bijuši šokā – ar šādu sirdi pat staigāt nedrīkstētu, bet es biju aktīvi dragājis pa dzīvi.

Toreiz piedzīvoju klīnisko nāvi, nomiru uz pāris sekundēm. Pēc daudzām operācijas stundām mani veda prom no zāles, vēl biju pilnīgā narkozē, bet visu redzēju it kā no augšas. Ieraudzīju mammu – visu līdz sīkumiem, apģērbu, kustības. Arī to, ka viņai pirmo reizi mūžā uzlikta saulesbrilles. Kad atmodos,

uzreiz vaicāju: kāpēc tev bija tik stulbas saulesbrilles? Viņa apjuka – kā to vari zināt?!

Ceturtajā dienā pēc operācijas atbrauca draugi. Televīzijā sākās mūzikas raidījums, ieraudzīju, ka dzied Madonna. Piecēlos un metos televizoru pagriezt skaļāk. Džeki tā bijīgi: vai tad drīkst stāigāt?! Nē, tikai pēc trim nedēļām, bet pults kaut kur pazudusi...

Nekad dzīvi nepakārtoju diagnozei, drīzāk otrādi. Nesen kardiologam stāstīju, ka nākamvasar plānoju doties svētceļojumā, kas ilgtu četrus mēnešus – sākumā iešu pa Santjago ceļu, pēc tam cauri visai Portugālei došos uz Fatimu. Ārsts galvu vien grozīja: vai jums tomēr nevajadzētu drusku piebremzēt?... Bet es neesmu pielāgojies nevienai slimībai, un arī tagad negrasos. Man nav ko zaudēt. Zinu, ka agri vai vēl nomiršu no AIDS. Bet vismaz šo laiku, kamēr vēl varu redzēt, kustēt, just, izbaudīšu dzīvi. Kā teica mana teātra pulciņa vadītāja, kādam ir jābūt septītajam rūķītim, kurš atļaujas darīt tikai to, kas viņam tīk.

Ko pirms tam zināji par HIV un AIDS?

Vien to, ko raksta skaisti krāsainajos bukletos, kas domāti skolēniem. To, ka Fredijs Merkūrijs nomira no AIDS. Ka Madonnas dziesma *Live to tell* ir pasaules HIV/AIDS dienas himna. Biju gan simtprocentīgi pārliecināts, ka šī liga nekādā veidā nevar attiekties uz mani.

Teici, ka HIV pozitīvs esi jau vairākus gadus. Kā par to uzzināji?

Slimoju ar dažādām vaiņām jau kopš bērnības, par katru vājumu neuztraucos. Iemetu mutē kādu pretsāpju tableti, un labi. Arī šoreiz. Bija sagurums, galvassāpes. Slikto pašsajūtu izskaidroju ar intensīvu darba grafiku.

Tad uzlēca baisa temperatūra – 41 grāds. Tā nekritās.

Drudzis, drebuļi. Ārsts konstatēja plaušu karsoni. Ar ātrajiem aizveda uz Infektoloģijas centru. Vēlāk domāja, ka gripa.

Man taču dzīvē neskaitāmas reizes veiktas asinsanalīzes. Savulaik pat mēģināju kļūt par donoru, bet izbrāķēja, jo svars par mazu. Par HIV infekciju neviens neko neteica.

To uzzināju vien tad, kad Infektoloģijas centrā veica īpašu padziļināto testu. Palātā ienāca daktere un paziņoja, lai eju pie nodaļas vadītājas. Viņa savukārt – tev ir HIV, savāc savas mantīņas, ārstēsies 2. nodaļā. Bez kādām sarunām vai skaidrojumiem, tā pa tiešo.

Tuvākajās dienās uzzināju visu, no kā varu nomirt. Diagnozes – cita par citu baisāka. Arī aknu ciroze pēdējā stadijā. Iegāju internetā, *iegūglēju*, ar ko šī kaite var draudēt. Iepriecinoša maz. Tā kā savas aknas atvēmt negribēju, sāku prātot, pa kurām slīdēm brauc ātrvilciens Rīga–Maskava. Tas ir drošs variants, jo ātrvilciens nevar paspēt nobremzēt... Labi, ka 2. nodaļā bija ļoti laba ārste Anastasija Šangirejeva, viņa psiholoģiski palīdzēja pārvarēt šoku.

FAKTS

LATVIJĀ ŠĀ GADA ASTOŅOS MĒNEŠOS VECUMA GRUPĀ NO 15 LĪDZ 29 GADIEM REGISTRĒTS 71 JAUNS HIV INFEKCIJAS GADĪJUMS. KATRU GADU AR HIV INFEKCIJAS APTUVENI 300 CILVĒKU, BET VAIRĀKI TŪKSTOŠI PAT NENOJAUŠ, KA IR INFEKĒTI.

**Ticu, ka man palīdz enerģija,
ko iespējams iegūt dažādos
veidos – arī no akmeņiem.**

Foto – Matīss Markovskis

Kad ienācu HIV/AIDS nodaļā, sapratu – tepat vien būs jānomirst, jo diez vai te kādu izārstē. Remonts nav veikts kopš padomju laikiem, vecas gultas, viss nolaists. No sērijas – te jau gul tikai narkomāni un geji, kāpēc viņu dēļ pūlēties.

Mani ielika vienā palātā ar aktīvajiem narkomāniem. Viens, apreibinājies ar narkotikām, aizbēga. Cits nomira manā acu priekšā, jo naktī bija pārdozējis. Kāds vīrietis visu laiku tikai gulēja. Tik ļoti izģindis, ka caur iedzeltējušo ādu vīdēja skelets. Viņam bija laba apetīte, bet nopietnas problēmas ar kuņģi. Viņa vēdera izejas laiks parasti sakrita ar pusdienlaiku. Tik jūtīgs smārds nav paciešams pat ar manām hroniskajām iesnām. Tad nu medmāsas un sanitāres ļāva pusdienot un vakariņot koridorā. Pret to gan protestēja apsargi.

Saprotu, ka narkomāni afekta stāvoklī mēdz būt neprognozējami, tāpēc šajā nodaļā ir nepieciešama apsardze. Diemžēl viņi bija kā cietuma uzraugi – pavēl pārāk skaļi nerunāt koridorā, neļauj klausīties mūziku, aizrāda, ja pārgērbjos ielas apģērbā, jo gribu mežā paskriet... Brīžiem tas pārtapa par absurda teātri. To visu esmu iecerējis aprakstīt grāmatā *20 dienas ellē*.

Tomēr nonākšana šajā nodaļā arī daudz ko mācīja. Reiz ievēroju būdīgas miesasbūves vīrieti ar pārsistu degunu un zilumu zem acs, viņš bija tērpiens treniņbiksēs ar svītrām un ādas imitācijas jakā. Skaidrs, ko par viņu nodomāju... Taču sākām runāties, un izrādījās, ka kriminālā paskata cilvēks ir studējis medicīnu. Savukārt traumas radušās, krītot bezsamaņā, kad strādājis dārzā, tajās pašās darba drēbēs atvests uz slimnīcu. Tas rāda, cik daudz manī pašā ir stereotipu.

Vai zini, kur un kā inficējies ar HIV?

Pietika ar tetovējumu neīstajā iestādē. Statistikā gan droši vien esmu ierakstīts kā neskaidrais gadījums.

Uzskatu, ka Latvijā vispār notiek pārspīlēta ņemšanās ap jautājumu, kā kurš inficējies. Vairāk jāuztraucas par to, ka

nekur citur Eiropā medicīnas jomā nenotiek tāda HIV pacientu diskriminācija.

Paldies Dievam, man ir pēdējā stadija, tāpēc pienākas valsts apmaksāta terapija. (*Tē Ogle rūgti pasmaida.*)

Slimības laikā, HIV vīrusam vairojoties, tiek bojātas un iznīcinātas imūnsistēmas šūnas, ko organisms izmanto cīņai ar slimību. Pasaules Veselības organizācijas vadlīnijās teikts – HIV pacientu ārstēšana jāsāk, ja palicis 350 imūnās sistēmas šūnu vienā kubikmilimetrā. Latvijā diemžēl valsts piešķir medikamentus vien tad, kad šis līmenis ir zemāks par 200 šūnām. Taču tad veselības stāvoklis ir ļoti kritisks, vien solis no AIDS stadijas.

Satiku nodaļā kādu sievieti, divu bērnu mammu, viņa katru mēnesi brauc pārbaudīties ar cerību, ka beidzot būs kļuvis sliktāk. Saka: cik labi, ka izslimoju gripu, šūnu daudzums atkal nokrities... Tas taču ir galīgs stulbums! Viņa strādā ļoti atalgo tu darbu, tomēr terapiju nevar atļauties, jo mēnesī zāles izmaksā pusotra tūkstoša eiro. (Šim nolūkam gan tiek prasīti papildu līdzekļi. Līdz žurnāla nodošanai tipogrāfijā vēl nebija zināms, vai tie iekļauti 2016. gada valsts budžetā. – red.)

Nesen iestājos fotogrāfu programmā Eiropas dizaina institūtā Milānā. Jau pēc vidusskolas mēģināju tur tikt, bet visu laiku neveicās. Beidzot izturēju pamatīgu konkursu uz apmaksātām mācībām – uz vietu vairāk nekā 1000 cilvēku. Diemžēl izrādījās, ka Latvija ir viena no tām valstīm, kur nepastāv tā dēvētā zāļu konvertācija. Tas nozīmē, ka nevaru pierēģistrēties un citā valstī saņemt man nepieciešamos kompensētos medikamentus. Tātad ik pēc trim mēnešiem nāksies pēc zālēm braukt uz Latviju.

Un tomēr pastāsti par tetovēšanos! Tas ir ļoti svarīgi, jo daudzi to izvēlas.

Tetovējos pirms vairākiem gadiem nelielā salonā Vecmīlgrāvī. Tur bija lēti, un piepeši izdomāju, ka man vajag. Tagad saku, ka laikam velnu nav labi tetovēt. Tas gan bija citāds velns – ►

NEKAD NEPADODOS.
ES NEESMU DIAGNOZE.

JA NETIC
BRĪNUMAM,
TO ARĪ
NEPIEDZĪVO.

LABĀK
IZDARU UN
KLŪDOS, NEKĀ
NOŽĒLOJU,
KA NEIZDARĪJU.

TAS, KAS
NOGALINA
CITUS,
MANI,
IESPĒJAMS,
PADARA
STIPRĀKU.

► mana iekšējā velniņa simbols, tas mani urda, neļauj padoties.

Kad uzzināju, ka esmu inficēts, intereses pēc internetā pameklēju informāciju par šo salonu. Izrādās, uķītis jau sen slēgts, uzsākta pat tiesvedība, jo kāda kliente uzskatot, ka tieši tur inficējies ar C hepatītu.

Latvijā vairākums cilvēku diezgan nevērīgi izturas pret iespēju sasīgt ar HIV. Pat ja pievērš uzmanību tam, vai manikīre strādā cimdos, diez vai ievēro, kad viņa tos maina. Ja uz cimdiem palikušas iepriekšējā klienta asinis, inficēšanās iespēja pastāv.

Līdzīgi ar tetovēšanu. Speciālajā mašīnītē ir uzkrājamā tvertnē, kur tinte var piejaukties nelielam daudzumam asiņu. Pat ja ir vienreizlietojamā adata un uzgalis tīrs, bet netiek iztīrīta pati ierīce, asinis tajā it kā iekonservējas.

Kāda ir sabiedrības attieksme, uzzinot, ka esi HIV inficēts?

Es to neslēpju, zina daudzi. Vēl dzīva ir padomiskā izpratne, ka šī diagnoze var būt tikai narkomānam vai gejam. Bet man vienlga, ko domā un runā. Manu dzīvi tas diži neiespaido.

Vai esi mainījis kaut ko dzīvesveidā, uzturā, kustībās?

Vingrotājs neesmu kļuvis. Man patīk braukt ar divriteni tālus gabalus. Tagad radinos daudz staigāt, jo plānoju doties svēceļojumā. Plānoju noiet 2000 kilometrus, laikus jānorūdās.

Ēdu patiešām citādi – daudz dārzeņu, vāru putras, ko agrāk neuzskatīju par ēdienu. Neko taukainu neizvēlos, arī sarkano gaļu ne. Atturoš no kartupeļiem un baklažāniem. Mana laba paziņa Ieva Adamss, kuru daudzi dēvē par Radiogeīšu, ie-teica blendēt smūtijus, ar tiem var uzņemt ne tikai vitamīnus, bet arī enerģiju. Imunitātei lietoju čia sēklas. Avokado palīdz uzturēt aknu veselību.

Aknu cirozes gan man nav. Interesanti, ka pirmā to noteica Vanga. Varbūt atminies Džūliju Vangu, kura uzvarēja šovā *Eks-trasensu ciņas*. Tolaik vēl strādāju *Vakara Ziņās*. Parādījās informācija, ka viņa ir rīdziniece. Izdomāju šo personu intervēt, tā riktīgi nolikt pie vietas. Esmu skeptisks pret ekstrasensiem, kuri apgalvo, ka visu spēj, man tas šķiet vien nelāgs teātris. Ar tādu attieksmi aizsūtīju Vangai e-pastu. Viņa piezvanīja un atvainojās, ka Latvijā ieradīsies tikai pēc trim mēnešiem – februāra sākumā, tad varēsim tikties. Mirkli paklusēja un piebilda: ja vien tu būsi vesels.

Viņas teiktais atausa atmiņā, kad 1. februārī mani ar ātrajiemveda uz Infektoloģijas centru.

Nācās Vangai uzrakstīt, ka mana veselības stāvokļa dēļ intervija nenotiks. Vakarā piepeši zvanīja telefons – Vanga. Viņa uzreiz pateica, kurā slimnīcā esmu, kādas man diagnozes. Vēl piebilda: par aknu cirozi vari neuztraukties, tā ir kļūda, rīt to uzzināsi no ārsta. Tā arī notika.

Vanga ir bijusi svarīgs atbalsts visu šo laiku. Mums pat ir kaut kas kopīgs, tikai citādā veidā. Tā ir vēsts, ko nesam tālāk pasaulei, – nekad nepadodies!

Vai viņa izmantoja kādus īpašus dziedniecības paņēmienus?

Pēc kāda laika man konstatēja arī tuberkulozi. Nonācu Tuberkulozes un plaušu slimību centrā. Dakteri teica – ārstēšanās būs ilga, klīnikā nāksies pavadīt visu vasaru. Vanga teica citādi – noskaņo sevi uz labu. Ko tu darītu vasaras vidū, ja neatrastos slimnīcā? Iedomājies to! Es iztēlojos savu persiku koku, pirmo gadu tajā bija aizmetušies augļi. Iedomājos, kā noplūcu

persiku un turpat dārzā apēdu. Ne tikai redzēju acu priekšā, bet sajutu ar visām maņām – garšu, aromātu, sulīgumu.

Pēc trim nedēļām analīzes uzrādīja, ka tuberkuloze vairs nav aktīva, drikstēju braukt mājās. Ārsts teica, ka mans organisms labi *sadarbojies* ar zālēm, bijis pozitīvi uzņēmīgs. Neiebildu.

7. jūlijā stāvēju sava dārza vidū un ēdu persiku. Raža gan nebija diži liela – divi augļi. Pirmais bija ļoti skābs, otrs jau garšoja labāk.

Daru visu, ko iesaka ārsti, ko spēj mūsdienu medicīna. Tomēr uzskatu, ka vienlaikus jāizmanto arī citas zināšanas. Slimnīcā turēju zem spilvena pilādžu zarus, darbojos ar akmeņiem. Ticu, ka palīdz enerģija, ko iespējams iegūt citādā veidā. Man patīk tieciens – ja cilvēks netic nekam, brīnumiem arī nav jānotiek.

Vanga vēl saka tā: nav būtiski, kam tu tici, kaut vai rozā zilnītīm, bet svarīgi, ko ar šo ticību nes tālāk. Ko gan vērts kristietis, kurš tic Dievam, taču caur to nes nevis mīlestību, bet naidu?

Tu pieminēji akmeņus. Ko ar tiem dariji?

Par akmeņiem interesējos sen. Mamma savulaik kāpa kalnos, atveda man kristālu, tas ļoti patika. Uzzināju, ka kalnu kristāls der aizsardzībai.

Tagad man vienmēr līdzī ir maisiņš ar īpašajiem akmeņiem, izmantoju pēc nepieciešamības. Vairākums no tiem ir Vangas ieteikti. Ap roku ilgu laiku nēsāju pērļu virteni, tā uzlabo aknu veselību. Aknām vēl palīdz skaisti zilgana čaroīta, tam arī citādi ir liels spēks, ne velti dēvē par jauno burvju akmeni. Akvamarīns spēcina imunitāti, granāts dod spēku. Melnais turmalīns ir kā bumerangs – ja kāds novēl tev sliktu, saņem to pašu atpakaļ. Nēsāju līdzī arī dzintaru, tam ir saules enerģija, spēcīgi tīra organismu.

Visvairāk man noderējis nefrīts. Tas mainās pāris dienas, kad turu rokās. Vispirms zaudē krāsu, izballo, tad saplaisā un visbeidzot sairst līdz tādām kā smiltīm. Tagad man jau ir ceturtais nefrīta akmens.

Ticu, ka ikvienai domai ir spēks. Man vienmēr gribējies rast atbildes. Kur ir robeža, kā uztveram un saprotam citādo? Savulaik pētīju stigmātismu, tā ir unikāla parādība, kas nav saistīta tikai ar reliģiju. Esmu audzis katoliskā ģimenē, vecāsmātes brālis Leons Dzenis bija katoļu priesteris, ilgus gadus dekāns Bauskā.

Dievs radīja arī šos akmeņus, katrā no tiem ieliekot noteiktu vēstījumu un enerģētiku. Pats Dievs jau arī ir enerģija.

Kāds ir lielākais trakums, ko esi dzīvē izstrādājis?

Laikam tas, ka piedzimu. I

